

Havahdun paahtavaan auringon paisteeseen ja kuumuuteen. Olen keskellä aavikkoa ja joka suuntaan siintää vain loputon määrä hiekkaa. Hiekkadyynit ovat kauniita, kun ne loistavat auringon paisteessa kuin hiekkaiset aallot. Aurinko paahtaa kuumemmin kuin ikinä, mutta kuitenkin tunnen olevani elossa ja voimissani. Lähden kulkemaan suuntaan, johon ensimmäisenä katsahdin. Kuljettuani tovin näin edessäni sinistä ja luulin sen olevan kangastus, mutta se oli kuin olikin vettä. Saavuin rantaan ja edessäni oli suuri meri. Auringon paiste ei enää polttanut, koska mereltä tuleva tuuli viilensi kehoa ihanasti. Laineet kohisivat rantakiviin, kun astuin veneeseen, joka oli kiinnitetty laituriin. Veneeni kiisi meren pinnalla ja matka taittui nopeasti. Saavuin toiselle rannalle, joka oli metsän reunassa. Kiinnitin veneeni rannassa seisovaan puuhun ja kuuntelin vielä hetken veden lotinaa, kun hyvin pienet aallot pyyhkivät rantaa. Astuin rannalta metsään, joka oli synkkä, mutta silti toiveikas. Se ei ollut pelottava metsä, vaan kutsuva ja elämän täyteinen. Puiden latvoissa kuului lintujen laulua ja kasvillisuuden seassa vipelsi pieniä eläimiä. Metsä tuoksui raikkaalta kuin sateen jälkeen ja oloni oli rauhallinen. Matkani jatkui polkua pitkin, joka oli selvästi harvoin kuljettu ja se johdatti minua varmoin askelin eteenpäin kohti päämäärääni. Polku päättyi suureen vuoreen, jossa oli kuin ihmisen tekemät portaat, mutta portaat olivat liian epämääräiset ihmisen tekemäksi ja ne olivat kuin ihmeen voimalla luonnon tekemät. Portaat kuljettivat minut aina korkealle huipulle asti. Vuoren huipulla minua ympäröi taivas ja pilvet. En tiennyt kuinka korkealla olin, mutta päätäni ei silti huimannut. Yhtäkkiä pilvien joukossa näin lumoavan linnan, joka leijui taivaalla pilven päällä. Linna oli tehty timantin kaltaisesta aineesta ja se oli kirkkaan vaaleanpunainen. Linnan ympärillä lenteli paljon kauniita perhosia, joiden siivistä irtosi ilmaan kimalletta, joka siiven iskulla. Katsoin haikeana linnaa ja en tiennyt miten sinne pääsisin. Kunnes pilvi leijaili luokseni ja ilman ajatusta, minä hyppäsin sen kyytiin. Tuuli puhalsi ja minä lensin linnan ovelle pilven päällä seisoen. Astuin linnan ovesta sisään. Linna oli sisältä yhtä loistava kuin ulkoakin ja ihailin sen seiniä, joita koristi timantit ja kauniit kuvat. Edessäni oli valtaistuini sali, joka oli yhtä loistava kuin muukin linna. Valtaistuimen molemmin puolin oli suuret patsaat, jotka esittivät susia. Toinen susista oli valkoinen ja toinen musta, mutta molemmilla oli kirkkaat timantit silminä. Valtaistuimella istui kaunein nainen, jonka koskaan olin nähnyt. Mikään sana ei riittänyt kuvaamaan hänen kauneuttaan, koska itse sana kaunis oli liian laimea kuvaamaan häntä. Hän oli jotain paljon enemmän. Katsoin naista silmiin ja sanoin: "Vihdoin löysin sinut, ethän enää katoa." Suljin silmäni ja avasi ne uudestaan. Olin kotona sängyssäni ja vieressäni nukkui vaimoni, joka myös heräsi. Katsoin häntä ja sanoin hänelle: "Hyvä, et ole kadonnut."